

Ardım Hep Karanlık

– oguz1017 · 17 Ağustos 2021

Arada bir başkası gibi olmayı, başkası gibi dedimse hani her an her ortama uyabilen ve yok olmaya yüz tutmuş şeylerin onlar için yalnızca bugünden ibaret olduğu insanlardan bahsediyorum. Belki de onlar gibi olabilsem giderdi üstümden bu kara bulutlar. Gerçek görünürdü yüzümde açan bu yapma çiçekler. Dört mevsimim de kış olmazdı. Belkilere, keşkelere daha az kafa yorardım.. Bambaşka bir hayatla ve belki de bambaşka bir senaryoyla hayatımı sürdürüyor olurum.

Amarlarla başlayan cümleler gibiyim şimdi.

Hangi güzel cümleyi yazsam devamında ama diyorum. Hiçbir cümleyi ama demeden noktalamadım.

Onca şeyin ardından geriye dönüp baktığımda hiçbir şeyin istediğim gibi olmadığı ve iyiye dair elde avuçta bir şeyin kalmadığını gördüm. Buna rağmen bir puzzlenin kalan son parçasını arıyormuşcasına yoluma nasıl devam edebiliyorum ki hâlâ? Hayret ki ne hayret!

Hiçbir şeyin yolunda gitmediği bir yolun yolcusuyum.. Nereye gidiyorum, ne yapıyorum ben? Acaba bu yolun sonunda bir ışık var mıdır?... Ne bir umudum var ne de mecalim var..

Bunca yıldır yol yürüyen ayaklarım olumlu bir ize hiç rastlamadı. Korkularımın giderek daha da çoğaldığı bir gerçek var yalnızca karşımda. Yine de gidiyorum ümitsizlikler içinde..Arkamda kal diyecek kimsem kalmadı. Çünkü geride kalacak bir ben kalmadı.. Ardım hep karanlık ve kapalı. Umarım önüm açık olur.